

schap waarmee de Gemeenschap een Samenwerkingsovereenkomst heeft gesloten. Een algemeen maximum van 250 miljoen ecu per jaar wordt voor een periode van drie jaar vastgesteld; dit maximum zal aan het einde van deze periode worden herzien.

Hiertoe dienen de Bank en de Commissie overeenstemming te bereiken over de procedures voor de tenuitvoerlegging van de garantie.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende de teruggave van cultuurobjecten die op onrechtmatige wijze buiten het grondgebied van een Lid-Staat zijn gebracht ⁽¹⁾

(92/C 172/06)

COM(92) 280 def. — SYN 382

(Door de Commissie ingediend op 17 juni 1992 krachtens artikel 149, lid 3, van het EEG-Verdrag)

⁽¹⁾ PB nr. C 53 van 28. 2. 1992, blz. 11.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie,

In samenwerking met het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat luidens artikel 8 A van het Verdrag uiterlijk op 1 januari 1993 een interne markt tot stand moet zijn gebracht die een ruimte omvat waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag;

GEWIJZIGD VOORSTEL

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100 A,

Gezien het voorstel van de Commissie,

In samenwerking met het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat luidens artikel 8 A van het Verdrag uiterlijk op 1 januari 1993 een interne markt tot stand moet zijn gebracht die een ruimte omvat waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag;

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

Overwegende dat de Lid-Statens krachtens en binnen de grenzen van artikel 36 van het Verdrag ook na 1992 gerechtigd blijven om hun nationaal bezit nader te omschrijven en de mogelijkheid behouden om ter bescherming van hun nationaal bezit de nodige maatregelen te treffen; dat om de doeltreffendheid van die maatregelen te waarborgen de Lid-Statens evenwel van controles en formaliteiten aan de binnengrenzen geen gebruik meer zullen kunnen maken;

Overwegende dat derhalve een teruggaveregeling tot stand moet worden gebracht welke de Lid-Statens de mogelijkheid biedt om van cultuurgoederen die in de zin van artikel 36 van het Verdrag als nationaal bezit moeten worden beschouwd en die in strijd met de hierboven genoemde nationale bepalingen of met Verordening (EEG) nr. ... buiten hun grondgebied zijn gebracht, terugkeer op hun grondgebied te verkrijgen; dat het, om de samenwerking in verband met de teruggave te vergemakkelijken, nodig is de werkingssfeer van deze regeling te beperken tot voorwerpen die tot gemeenschappelijke categorieën van cultuurgoederen behoren; dat de bijlage van de onderhavige richtlijn bijgevolg geen omschrijving van de goederen die als „nationaal bezit” in de zin van genoemd artikel 36 dienen te worden beschouwd, tot voorwerp dient te hebben, doch slechts ertoe strekt de categorieën goederen vast te stellen die in aanmerking kunnen komen om als zodanig te worden beschouwd en uit dien hoofde het voorwerp van een teruggaveprocedure in de zin van de onderhavige richtlijn kunnen vormen;

Overwegende dat het op dit gebied om een eerste stap gaat naar een samenwerking tussen Lid-Statens in het kader van de interne markt; dat het oogmerk een wederzijdse erkenning van de ter zake geldende nationale wetgevingen is; dat daartoe met name erin dient te worden voorzien dat de Commissie door een Raadgevend Comité wordt bijgestaan om zo nodig aan de hand van de opgedane ervaring de bijlage van deze richtlijn te kunnen aanpassen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „cultuurgoed”: een goed

- dat deel uitmaakt van het „nationaal bezit” overeenkomstig de nationale wetgeving in het kader van artikel 36 van het Verdrag, en

GEWIJZIGD VOORSTEL

Overwegende dat de Lid-Statens krachtens en binnen de grenzen van artikel 36 van het Verdrag ook na 1992 gerechtigd blijven om hun nationaal bezit nader te omschrijven en de mogelijkheid behouden om ter bescherming van hun nationaal bezit de nodige maatregelen te treffen; dat om de doeltreffendheid van die maatregelen te waarborgen de Lid-Statens evenwel van controles en formaliteiten aan de binnengrenzen geen gebruik meer zullen kunnen maken;

Overwegende dat derhalve een teruggaveregeling tot stand moet worden gebracht welke de Lid-Statens de mogelijkheid biedt om van cultuurgoederen die in de zin van artikel 36 van het Verdrag als nationaal bezit moeten worden beschouwd en die in strijd met de hierboven genoemde nationale bepalingen of met Verordening (EEG) nr. ... buiten hun grondgebied zijn gebracht, terugkeer op hun grondgebied te verkrijgen; dat het, om de samenwerking in verband met de teruggave te vergemakkelijken, nodig is de werkingssfeer van deze regeling te beperken tot voorwerpen die tot gemeenschappelijke categorieën van cultuurgoederen behoren; dat de bijlage van de onderhavige richtlijn bijgevolg geen omschrijving van de goederen die als „nationaal bezit” in de zin van genoemd artikel 36 dienen te worden beschouwd, tot voorwerp dient te hebben, doch slechts ertoe strekt de categorieën goederen vast te stellen die in aanmerking kunnen komen om als zodanig te worden beschouwd en uit dien hoofde het voorwerp van een teruggaveprocedure in de zin van de onderhavige richtlijn kunnen vormen;

Overwegende dat het op dit gebied om een eerste stap gaat naar een samenwerking tussen Lid-Statens in het kader van de interne markt; dat deze moet uitmonden in een stelsel van wederzijdse erkenning van de ter zake geldende nationale wetgevingen; dat daartoe met name erin dient te worden voorzien dat de Commissie door een Raadgevend Comité wordt bijgestaan om zo nodig aan de hand van de opgedane ervaring de bijlage van deze richtlijn te kunnen aanpassen,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „cultuurgoed”: een goed

- dat voordat of nadat het op onrechtmatige wijze buiten het grondgebied van een Lid-Staat is gebracht, uit hoofde van de nationale wetgeving of van nationale administratieve procedures, is aangemerkt als „nationaal artistiek, historisch of archeologisch bezit” in de zin van artikel 36 van het EEG-Verdrag, en

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

- dat tot een van de in de bijlage bij de onderhavige richtlijn vermelde categorieën behoort;
2. „ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat gebracht”:
- elk buiten het grondgebied van een Lid-Staat brengen dat in strijd met de wetgeving van die Lid-Staat betreffende de bescherming van het nationaal bezit, of in strijd met Verordening (EEG) nr. . . . geschiedt, alsmede
- iedere geoorloofde, tijdelijke zending die na het verstrijken van de termijn niet terugkeert;
3. „de verzoekende Lid-Staat”: de Lid-Staat waarvan het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied is gebracht;
4. „de aangezochte Lid-Staat”: de Lid-Staat op het grondgebied waarvan zich een ongeoorloofde buiten het grondgebied van een andere Lid-Staat gebracht cultuurgoed bevindt;
5. „teruggave”: de daadwerkelijke terugkeer van het cultuurgoed op het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat;
6. „houder:” degene die een cultuurgoed feitelijk onder zich houdt.

Artikel 2

De cultuurgoederen die ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat zijn gebracht, worden terugggeven overeenkomstig de bij deze richtlijn vastgestelde procedure en voorwaarden.

Artikel 3

Elke Lid-Staat wijst een of meer centrale autoriteiten aan die de in deze richtlijn omschreven functies uitoefenen.

Elke op grond van dit artikel verrichte aanwijzing dient door de betrokken Lid-Staat aan de Commissie te worden medegedeeld.

De Commissie maakt de lijst van deze centrale autoriteiten in de C-reeks van het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekend.

GEWIJZIGD VOORSTEL

- dat tot een van de in de bijlagen bij deze richtlijn bedoelde categorieën behoort, of indien het niet tot een van deze categorieën behoort, integrerend deel uitmaakt van:
- openbare collecties die vermeld staan in de inventarissen van de musea de archieven en de vaste collecties van bibliotheken;
- de inventarissen van de kerkelijke instellingen;
2. „ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat gebracht”:
- elk buiten het grondgebied van een Lid-Staat brengen dat in strijd met de in die Lid-Staat van kracht zijnde wetgeving betreffende de bescherming van het nationaal bezit, of in strijd met Verordening (EEG) nr. . . . geschiedt, alsmede
- het niet eerbiedigen van de voorwaarden waaronder een tijdelijke vergunning is verleend;
3. „de verzoekende Lid-Staat”: de Lid-Staat waarvan het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied is gebracht;
4. „de aangezochte Lid-Staat”: de Lid-Staat op het grondgebied waarvan zich een ongeoorloofde buiten het grondgebied van een andere Lid-Staat gebracht cultuurgoed bevindt;
5. „teruggave”: de daadwerkelijke terugkeer van het cultuurgoed op het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat;
6. „houder:” degene die een cultuurgoed feitelijk onder zich houdt.

Artikel 2

De cultuurgoederen die ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat zijn gebracht, worden terugggeven overeenkomstig de bij deze richtlijn vastgestelde procedure en voorwaarden.

Artikel 3

Elke Lid-Staat wijst een of meer centrale autoriteiten aan die de in deze richtlijn omschreven functies uitoefenen.

Elke op grond van dit artikel verrichte aanwijzing dient door de betrokken Lid-Staat aan de Commissie te worden medegedeeld.

De Commissie maakt de lijst van deze centrale autoriteiten in de C-reeks van het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bekend.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

Artikel 4

De centrale autoriteiten van de Lid-Staten werken samen en bevorderen overleg tussen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten. Deze laatste hebben met name de volgende taken:

1. opsporing van cultuurgoederen die ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat zijn gebracht, de lokalisering en de vaststelling van de identiteit van de houder ervan;
2. bij ontdekking van cultuurgoederen op het grondgebied inlichting van de vermoedelijk betrokken Lid-Staten, indien er redelijke gronden zijn om te veronderstellen dat de bedoelde goederen ongeoorloofd buiten het grondgebied van andere Lid-Staten zijn gebracht;
3. het doen nagaan door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat of het betrokken goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1 vormt;
4. het zo nodig nemen van de maatregelen die noodzakelijk zijn om het cultuurgoed in stoffelijk opzicht in stand te houden;
5. het door de noodzakelijke voorlopige maatregelen voorkomen dat het cultuurgoed aan een eventuele teruggaveprocedure wordt onttrokken;
6. met betrekking tot de teruggave de vervulling van een bemiddelende rol tussen de houder en de verzoekende Lid-Staat.

Artikel 5

De verzoekende Lid-Staat kan bij de bevoegde rechtbank van de aangezochte Lid-Staat tegen de houder een vordering instellen tot teruggave van een ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat gebracht cultuurgoed.

Om ontvankelijk zijn moeten bij het verzoek tot inleiding van de vordering tot teruggave worden gevoegd:

- een document waarin het goed waarop het verzoek betrekking heeft, wordt beschreven en waarin wordt verklaard dat dit goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1, is;
- een verklaring van de bevoegde autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat, waarin wordt gesteld dat het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat is gebracht.

Artikel 6

De centrale autoriteit van de verzoekende Lid-Staat stelt die van de aangezochte Lid-Staat onverwijld van de inleiding van de vordering tot teruggave in kennis.

GEWIJZIGD VOORSTEL

Artikel 4

De centrale autoriteiten van de Lid-Staten werken samen en bevorderen overleg tussen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten. Deze laatste hebben met name de volgende taken:

1. opsporing van cultuurgoederen die ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat zijn gebracht, de lokalisering en de vaststelling van de identiteit van de houder ervan;
2. bij ontdekking van cultuurgoederen op het grondgebied inlichting van de vermoedelijk betrokken Lid-Staten en de lokalisering en de vaststelling van de identiteit van de houder ervan, indien er aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat de bedoelde goederen ongeoorloofd buiten het grondgebied van andere Lid-Staten zijn gebracht;
3. het doen nagaan door de bevoegde autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat of het betrokken goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1 vormt;
4. het zo nodig nemen van de maatregelen die noodzakelijk zijn om het cultuurgoed in stoffelijk opzicht in stand te houden;
5. het door de noodzakelijke voorlopige maatregelen voorkomen dat het cultuurgoed aan een eventuele teruggaveprocedure wordt onttrokken;
6. met betrekking tot de teruggave de vervulling van een bemiddelende rol tussen de houder en de verzoekende Lid-Staat.

Artikel 5

De verzoekende Lid-Staat kan bij de bevoegde rechtbank van de aangezochte Lid-Staat tegen de houder een vordering instellen tot teruggave van een ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat gebracht cultuurgoed.

Om ontvankelijk te zijn moeten bij het verzoek tot inleiding van de vordering tot teruggave worden gevoegd:

- een document waarin het goed waarop het verzoek betrekking heeft, wordt beschreven en waarin wordt verklaard dat dit goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1, is;
- een verklaring van de bevoegde autoriteiten van de verzoekende Lid-Staat, waarin wordt gesteld dat het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoekende Lid-Staat is gebracht.

Artikel 6

De centrale autoriteit van de verzoekende Lid-Staat stelt die van de aangezochte Lid-Staat onverwijld van de inleiding van de vordering tot teruggave in kennis.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

De centrale autoriteit van de aangezochte Lid-Staat licht die van de overige Lid-Staten onverwijld in.

Artikel 7

De centrale autoriteit van de aangezochte Lid-Staat of die van andere Lid-Staten met een rechtmatig belang kunnen op hun verzoek in de in artikel 5 bedoelde procedure interveniëren.

Artikel 8

1. De in deze richtlijn voorziene vordering tot teruggave verjaart vijf jaar na de datum waarop de verzoevende Lid-Staat de plaats waar het cultuurgoed zich bevond, of de identiteit van de houder van dat goed kende of redelijkerwijs had moeten kennen. De vordering tot teruggave verjaart in elk geval na dertig jaar na de datum waarop het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoevende Lid-Staat is gebracht.

2. De vordering tot teruggave is niet ontvankelijk indien het brengen buiten het grondgebied op het ogenblik waarop de vordering wordt ingesteld, niet meer ongeoorloofd is.

Artikel 9

Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 8 en 14 gelast de bevoegde rechtbank de teruggave van het cultuurgoed indien wordt bewezen dat dit goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1, is en dat het brengen buiten het grondgebied ongeoorloofd is geschied.

Artikel 10

Wanneer teruggave wordt gelast, heeft de verkrijger van het goed recht op een door de bevoegde rechtbank naar gelang van de omstandigheden van het gegeven geval vast te stellen billijke vergoeding, op voorwaarde dat de verkrijger het bewijs levert dat hij niet kon noch had moeten weten dat het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoevende Lid-Staat is gebracht.

In geval van schenking of erfopvolging mag de rechtspositie van de verkrijger niet gunstiger zijn dan die van de gene van wie het goed uit dien hoofde werd verkregen.

De verzoevende Lid-Staat keert deze vergoeding uit.

GEWIJZIGD VOORSTEL

De centrale autoriteit van de aangezochte Lid-Staat licht die van de overige Lid-Staten onverwijld in.

Artikel 7

Wanneer er verschillende teruggaveprocedures lopen ten aanzien van hetzelfde cultuurgoed, spreekt de juridische instantie hierover een oordeel uit.

Artikel 8

1. De in deze richtlijn voorziene vordering tot teruggave verjaart vijf jaar na de datum waarop de verzoevende Lid-Staat de plaats waar het cultuurgoed zich bevond, en de identiteit van de houder van dat goed kende. De vordering tot teruggave verjaart in elk geval na dertig jaar na de datum waarop het cultuurgoed ongeoorloofd buiten het grondgebied van de verzoevende Lid-Staat is gebracht, behoudens in het geval van goederen die deel uitmaken van openbare collecties, ten aanzien waarvan de onverjaarbaarheid vaststaat.

2. De vordering tot teruggave is niet ontvankelijk indien het brengen buiten het grondgebied van de verzoevende Lid-Staat op het ogenblik waarop de vordering wordt ingesteld, niet meer ongeoorloofd is.

Artikel 9

Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 8 en 14 gelast de bevoegde rechtbank de teruggave van het cultuurgoed indien wordt bewezen dat dit goed een cultuurgoed in de zin van artikel 1, punt 1, is en dat het brengen buiten het grondgebied ongeoorloofd is geschied.

Artikel 10

Wanneer teruggave wordt gelast, heeft de verkrijger van het goed recht op een door de bevoegde rechtbank naar gelang van de omstandigheden van het gegeven geval vast te stellen billijke vergoeding, op voorwaarde dat de verkrijger het bewijs levert dat hij bij de verwerving de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht.

In geval van schenking of erfopvolging mag de rechtspositie van de verkrijger niet gunstiger zijn dan die van de gene van wie het goed uit dien hoofde werd verkregen.

De verzoevende Lid-Staat keert deze vergoeding uit.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

Artikel 11

De uit de uitvoering van het besluit waarbij de teruggave van het cultuurgoed wordt gelast, voortvloeiende kosten komen ten laste van de verzoekende Lid-Staat.

Artikel 12

Betaling van de in artikel 10 bedoelde billijke vergoeding en van de in artikel 11 bedoelde kosten geschiedt onverminderd het recht van de verzoekende Lid-Staat om op grond van haar wetgeving van de personen die voor het ongeoorloofd brengen van het cultuurgoed buiten haar grondgebied verantwoordelijk zijn, terugbetaling van die bedragen te vorderen.

Artikel 13

De eigendom van het cultuurgoed na de teruggave ervan wordt door de wet van de verzoekende Lid-Staat geregeld.

Artikel 14

Deze richtlijn is slechts van toepassing op het ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat brengen dat vanaf 1 januari 1993 geschiedt.

Artikel 15

1. Elke Lid-Staat kan zijn verplichting tot teruggave tot andere categorieën cultuurgoederen uitbreiden dan die welke in de bijlage worden vermeld.

2. Elke Lid-Staat kan de bij deze richtlijn voorziene regeling op de verzoeken tot teruggave van cultuurgoederen die vóór 1 januari 1993 ongeoorloofd buiten het grondgebied van andere Lid-Staten zijn gebracht, toepassen.

Artikel 16

Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de burger- of strafrechtelijke vorderingen waarover de verzoekende Lid-Staat en/of de eigenaar van wie het goed werd ontvreemd, op grond van het nationale recht van de Lid-Staten beschikken.

Artikel 17

1. De Lid-Staten brengen over de toepassing van deze richtlijn jaarlijks en voor het eerst in februari 1994 aan de Commissie verslag uit.

GEWIJZIGD VOORSTEL

Artikel 11

De uit de uitvoering van het besluit waarbij de teruggave van het cultuurgoed wordt gelast, voortvloeiende kosten komen ten laste van de verzoekende Lid-Staat.

Artikel 12

Betaling van de in artikel 10 bedoelde billijke vergoeding en van de in artikel 11 bedoelde kosten geschiedt onverminderd het recht van de verzoekende Lid-Staat om op grond van haar wetgeving van de personen die voor het ongeoorloofd brengen van het cultuurgoed buiten haar grondgebied verantwoordelijk zijn, terugbetaling van die bedragen te vorderen.

Artikel 13

De eigendom van het cultuurgoed na de teruggave ervan wordt door de wet van de verzoekende Lid-Staat geregeld.

Artikel 14

Deze richtlijn is slechts van toepassing op het ongeoorloofd buiten het grondgebied van een Lid-Staat brengen dat vanaf 1 januari 1993 geschiedt.

Artikel 15

1. Elke Lid-Staat kan zijn verplichting tot teruggave tot andere categorieën cultuurgoederen uitbreiden dan die welke in de bijlage worden vermeld.

2. Elke Lid-Staat kan de bij deze richtlijn voorziene regeling op de verzoeken tot teruggave van cultuurgoederen die vóór 1 januari 1993 ongeoorloofd buiten het grondgebied van andere Lid-Staten zijn gebracht, toepassen.

Artikel 16

Deze richtlijn doet geen afbreuk aan de burger- of strafrechtelijke vorderingen waarover de verzoekende Lid-Staat en/of de eigenaar van wie het goed werd ontvreemd, op grond van het nationale recht van de Lid-Staten beschikken.

Artikel 17

1. De Lid-Staten brengen over de toepassing van deze richtlijn jaarlijks en voor het eerst in februari 1994 aan de Commissie verslag uit.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

2. Om de drie jaar doet de Commissie aan het Europese Parlement, de Raad en het Economisch en Sociaal Comité een beoordelingsverslag over de toepassing van deze richtlijn toekomen.

3. In het licht van de beoordeling van de doeltreffendheid van het mechanisme dient zij, in voorkomend geval, voorstellen tot wijziging van deze richtlijn in.

Artikel 18

Voor de herziening van de bijlage van deze richtlijn wordt de Commissie bijgestaan door het bij Verordening (EEG) nr. ... opgerichte Comité inzake cultuurgoe deren, hierna „het Comité” genoemd.

De vertegenwoordiger van de Commissie legt bij het Comité een voorstel voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie advies uit over dit ontwerp, zo nodig door middel van een stemming.

Het advies wordt in de notulen opgenomen; voorts heeft iedere Lid-Staat het recht te verzoeken dat zijn standpunt in deze notulen wordt opgenomen.

De Commissie houdt zoveel mogelijk rekening met het door het Comité uitgebrachte advies. Zij brengt het Comité op de hoogte van de wijze waarop zij rekening heeft gehouden met zijn advies.

Het Comité behandelt elk vraagstuk met betrekking tot de toepassing van de bijlage van deze richtlijn dat door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van een vertegenwoordiger van een Lid-Staat, aan de orde wordt gesteld.

Artikel 19

De Lid-Staten stellen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast die nodig zijn om uiterlijk op 1 januari 1993 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 20

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

GEWIJZIGD VOORSTEL

2. Om de drie jaar doet de Commissie aan het Europese Parlement, de Raad en het Economisch en Sociaal Comité een beoordelingsverslag over de toepassing van deze richtlijn toekomen.

3. In het licht van de beoordeling van de doeltreffendheid van het mechanisme dient zij, in voorkomend geval, voorstellen tot wijziging van deze richtlijn in.

Artikel 18

Voor de herziening van de bijlage van deze richtlijn wordt de Commissie bijgestaan door het bij Verordening (EEG) nr. ... opgerichte Comité inzake cultuurgoe deren, hierna „het Comité” genoemd.

De vertegenwoordiger van de Commissie legt bij het Comité een voorstel voor van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van de materie advies uit over dit ontwerp, zo nodig door middel van een stemming.

Het advies wordt in de notulen opgenomen; voorts heeft iedere Lid-Staat het recht te verzoeken dat zijn standpunt in deze notulen wordt opgenomen.

De Commissie houdt zoveel mogelijk rekening met het door het Comité uitgebrachte advies. Zij brengt het Comité op de hoogte van de wijze waarop zij rekening heeft gehouden met zijn advies.

Het Comité behandelt elk vraagstuk met betrekking tot de toepassing van de bijlage van deze richtlijn dat door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van een vertegenwoordiger van een Lid-Staat, aan de orde wordt gesteld.

Artikel 19

De Lid-Staten stellen de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast die nodig zijn om uiterlijk op 1 januari 1993 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de Lid-Staten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar de onderhavige richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de Lid-Staten.

Artikel 20

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL

BIJLAGE

Categorieën van goederen bedoeld in artikel 1, punt 1, tweede streepje, waartoe de goederen die als „nationaal bezit” in de zin van artikel 36 van het Verdrag dienen te worden beschouwd, moeten behoren om krachtens deze richtlijn te kunnen worden teruggegeven

- A. 1. De oogst van oudheidkundige opgravingen of van oudheidkundige vondsten, ouder dan 100 jaar.
2. Delen, met inbegrip van meubilair, afkomstig van artistieke, historische of religieuze monumenten of oudheidkundige plaatsen die niet in hun geheel bewaard zijn gebleven, ouder dan 100 jaar.
3. Afbeeldingen, schilderijen en tekeningen die geheel met de hand zijn vervaardigd, ongeacht op welke ondergrond en van welke materialen ⁽¹⁾.
4. Oorspronkelijke gravures, prenten en lithografieën en lithografische matrijzen ⁽¹⁾.
5. Oorspronkelijke beelden en oorspronkelijk beeldhouwwerk ⁽¹⁾.
6. Assemblages en montages ⁽¹⁾.
7. Fotoafdrukken ⁽¹⁾.
8. Manuscripten, ouder dan 100 jaar, en wiegedrukken, afzonderlijk of in verzamelingen.
9. Boeken, ouder dan 200 jaar, afzonderlijk of in verzamelingen.
10. Archieven van elke aard, ongeacht de drager, ouder dan 50 jaar.
11. Verzamelingen en exemplaren voor verzamelingen op het gebied van filatelie.
12. Verzamelingen en exemplaren voor verzamelingen van fauna, flora, mineralen en anatomische delen, of van historisch, archeologisch, paleontologisch, etnografisch of numismatisch belang.

⁽¹⁾ Waarvan de maker is overleden.

GEWIJZIGD VOORSTEL

BIJLAGE

Categorieën van goederen bedoeld in artikel 1, punt 1, tweede streepje, waartoe de goederen die als „nationaal bezit” in de zin van artikel 36 van het Verdrag dienen te worden beschouwd, moeten behoren om krachtens deze richtlijn te kunnen worden teruggegeven

- A. 1. De oogst van oudheidkundige opgravingen of van oudheidkundige vondsten, ouder dan 100 jaar.
2. Delen, met inbegrip van meubilair, afkomstig van artistieke, historische of religieuze monumenten of oudheidkundige plaatsen die niet in hun geheel bewaard zijn gebleven, ouder dan 100 jaar.
3. Afbeeldingen, schilderijen, tekeningen en mozaïeken die geheel met de hand zijn vervaardigd, ongeacht op welke ondergrond en van welke materialen ⁽¹⁾.
4. Oorspronkelijke gravures, prenten en lithografieën en lithografische matrijzen ⁽¹⁾.
5. Oorspronkelijke beelden en oorspronkelijk beeldhouwwerk ⁽¹⁾.
6. Assemblages en montages ⁽¹⁾.
7. Fotoafdrukken en audiovisueel materiaal ⁽¹⁾.
8. Manuscripten, ouder dan 100 jaar, en wiegedrukken, afzonderlijk of in verzamelingen.
9. Boeken, ouder dan 200 jaar, afzonderlijk of in verzamelingen.
10. Archieven van elke aard, ongeacht de drager, ouder dan 50 jaar.
11. Verzamelingen en exemplaren voor verzamelingen op het gebied van filatelie.
12. Verzamelingen en exemplaren voor verzamelingen van fauna, flora, mineralen en anatomische delen, of van historisch, archeologisch, paleontologisch, etnografisch of numismatisch belang.

⁽¹⁾ Waarvan de maker is overleden.

OORSPRONKELIJK VOORSTEL	GEWIJZIGD VOORSTEL
13. Motorvoertuigen, ouder dan 75 jaar.	13. Motorvoertuigen, ouder dan 75 jaar.
14. Antiquiteiten, ouder dan 100 jaar.	14. Antiquiteiten, ouder dan 100 jaar.
De bij deze categorieën ingedeelde cultuurgoederen vallen uitsluitend onder het toepassingsgebied van deze richtlijn, indien zij beantwoorden aan de in punt B aangegeven waardedrempels.	De bij deze categorieën ingedeelde cultuurgoederen vallen uitsluitend onder het toepassingsgebied van deze richtlijn, indien zij beantwoorden aan de in punt B aangegeven waardedrempels.
B. Waardedrempels voor bepaalde in punt A opgenomen categorieën:	B. Waardedrempels voor bepaalde in punt A opgenomen categorieën:
Categorie 3: — voorwerpen daterend van na 1600 en vóór 1900: 75 000 ecu, — voorwerpen daterend van na 1900: 150 000 ecu.	Categorie 3: — voorwerpen daterend van na 1600 en vóór 1900: 75 000 ecu, — voorwerpen daterend van na 1900: 150 000 ecu.
Categorie 4: 7 500 ecu.	Categorie 4: 7 500 ecu.
Categorie 5: 50 000 ecu.	Categorie 5: 50 000 ecu.
Categorie 6: 100 000 ecu.	Categorie 6: 100 000 ecu.
Categorie 7: 7 500 ecu.	Categorie 7: 7 500 ecu.
Categorie 11: 25 000 ecu.	Categorie 11: 25 000 ecu.
Categorie 14: — decoratieve en gebruikte meubelstukken: 20 000 ecu, — muziekinstrumenten: 20 000 ecu, — alle andere voorwerpen: 50 000 ecu.	Categorie 14: — decoratieve en gebruikte meubelstukken: 20 000 ecu, — muziekinstrumenten: 20 000 ecu, — alle andere voorwerpen: 50 000 ecu.
Het voldoen aan de voorwaarden inzake de financiële waarden dient te worden beoordeeld op het tijdstip dat de aanvraag om een uitvoervergunning wordt ingediend. Het betreft hier de financiële waarde van het cultuurgoed in de aangezochte Lid-Staat.	Het voldoen aan de voorwaarden inzake de financiële waarden dient te worden beoordeeld op het tijdstip dat de aanvraag om een uitvoervergunning wordt ingediend. Het betreft hier de financiële waarde van het cultuurgoed in de aangezochte Lid-Staat.